

Editorial December Issue vol.1

Archetype team - 01/01/1970

Ο Δεσποτόπουλος δεν πρέπει να θεωρηθεί τόσο, ή μόνο, ένας «αρχιτέκτων εφαρμογής», όσο ένας θεωρητικός της πόλης και της πολεοδομίας. Ο ιδεολογικός του εξοπλισμός στον χώρο της Αριστεράς ενισχύεται από τις σπουδές του και τους χώρους στους οποίους κινείται και με τους οποίους συναναστρέφεται την περίοδο των σπουδών στη Γερμανία, αλλά και μετά από αυτές. Το πεδίο της πόλης αποτελεί γι' αυτόν τον ιδανικό χώρο δράσης και εφαρμογής των αρχών ανάπτυξης και υλοποίησης της νέας λειτουργικής πόλης, η οποία αποτελεί τον «οπλισμένο βραχίονα» -ας πούμε- της ιδεολογικά στρατευμένης πτέρυγας των αρχιτεκτόνων του «neues Bauen»· οι οποίοι είναι Γερμανοί, Τσεχοσλοβάκοι, Ελβετοί, Ολλανδοί, Αυστριακοί. Πρόκειται για έναν κόσμο στον οποίον ο Δεσποτόπουλος θα ενσωματωθεί απολύτως, ενώ στη συνέχεια ο ίδιος θα μετατραπεί σε μοναδική εικόνα και ομοίωσή του για όλον θα έλεγα τον μεσογειακό χώρο. Η πολιτική και «επαναστατική» διάσταση του μοντέρνου -όροι που ο Δεσποτόπουλος χρησιμοποιεί με ιδιαίτερη φυσικότητα και συχνότητα- μπορεί να αποτελέσει προϋπόθεση για μια «νέα δημοκρατική σοσιαλιστική εποχή», θέση που μαζί με τον Έλληνα επαγγέλλονται και αρχιτέκτονες όπως ο Hannes Meyer και ο Ernst May, αρχιτέκτονες της Αριστεράς του μοντέρνου, που έδωσαν στο κίνημα έντονο κοινωνικό και πολιτικό χαρακτήρα. Είναι μάλιστα ενδεικτικό ότι η στάση αυτή του Δεσποτόπουλου αρχίζει να καταγράφεται ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του 1920, όταν η ένταση των πολιτικών και κοινωνικών συσχετισμών στο πλαίσιο της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης απαιτεί ο καθένας να πάρει μια σαφή θέση, να κινηθεί στο πλαίσιο μιας «στράτευσης» όπως λεγόταν κάποτε, ή υπέρ ή κατά.